

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Λ. Ηρακλείου 145- 142 31 ΠΕΡΙΣΣΟΣ

τηλ.:210-2592418 fax: 210-2592388

e-mail: mailbox@gt.kke.gr, <http://www.kke.gr>

Κάλεσμα της ΚΕ του ΚΚΕ προς την εργατική τάξη, το λαό, τη νεολαία

Από το σύστημα της αδικίας & των πολέμων υπάρχει διέξοδος! Με το ΚΚΕ στο δρόμο της σύγκρουσης & της ανατροπής, για τον Σοσιαλισμό!

Το ΚΚΕ απευθύνει ένα πλατύ μαχητικό κάλεσμα συμπόρευσης, αγώνα και αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής που υλοποιεί η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ και συναινούν τα υπόλοιπα αστικά κόμματα, καλεί στη διαμόρφωση και ενίσχυση ενός εργατικού - λαϊκού ρεύματος αμφισβήτησης συνολικά του σημερινού συστήματος και του κράτους του, των κυβερνήσεων και των κομμάτων που το υπηρετούν.

Απευθυνόμαστε:

► Στην εργατική τάξη, στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, που μετά από 10 χρόνια μνημονίων, κρίσης, μείωσης μισθών και δικαιωμάτων, για να σωθούν τα κέρδη των καπιταλιστών, σήμερα σε συνθήκες καπιταλιστικής ανάπτυξης συνεχίζουν να ματώνουν από την ίδια αντιλαϊκή πολιτική για να αυξάνονται τα κέρδη και τα προνόμια των λίγων. Η βαρβαρότητα του καπιταλισμού τούς καταδικάζει σε διαρκή λιτότητα, από την ακρίβεια, τους υπέρογκους φόρους, την ένταση της εκμετάλλευσης και της υπερεργασίας.

► Στους ανέργους που φυτοζωούν με ένα επίδομα ανεργίας-κοροϊδία το οποίο δίνεται σε πολύ λίγους.

► Στους βιοπαλαιστές επαγγελματίες που αντιμετωπίζουν ζήτημα επιβίωσης και νέα αδιέξοδα εξαιτίας του ανταγωνισμού με τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους, της υπερφορολόγησης. Στους αγρότες που συνθλίβονται από το υπέρογκο κόστος παραγωγής, τις ανοιχτές και κάτω από το κόστος τιμές, την έλλειψη προστασίας από τις φυσικές καταστροφές. Οι αυτοαπασχολούμενοι της πόλης και του χωριού από κοινού συνθλίβονται από τους μεγάλους ομίλους που επιδοτούνται αδρά από το κράτος, την ΕΕ και τα διάφορα «Αναπτυξιακά Ταμεία».

► Στους μαθητές που στοιβάζονται σε τάξεις των 27 ατόμων και δυσκολεύονται στην εκπαιδευτική διαδικασία, στους φοιτητές που ζουν τον βραχνά της αναζήτησης φοιτητικής στέγης. Απευθύνεται σε μαθητές, φοιτητές, αλλά και στις οικογένειές τους που έρχονται αντιμέτωποι με το υπέρογκο κόστος της δήθεν δωρεάν εκπαίδευσης και την αβεβαιότητα για το αύριο.

► Στους νέους και τις νέες που δυσκολεύονται να κάνουν οικογένεια λόγω του μεγάλου κόστους της στέγης, τους μισθούς πείνας, την έλλειψη κοινωνικής φροντίδας.

► Στις γυναίκες των λαϊκών στρωμάτων που παλεύουν να τα φέρουν βόλτα με τη δουλειά και την οικογένεια. Είναι οι πρώτες που επωμίζονται την κρατική ανυπαρξία στην ανατροφή των παιδιών, στη φροντίδα των ηλικιωμένων και των ΑμεΑ, αλλά και τις διάφορες νέες μορφές βίας και καταπίεσης.

► Στους απόμαχους της δουλειάς που, επειδή οι συντάξεις δεν αρκούν, η κυβέρνηση παρουσιάζει ως «παροχή» τη δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα.

► Σε όλους εκείνους που ζουν από πρώτο χέρι τις οριακές καταστάσεις σε κρίσιμους τομείς κοινωνικής πολιτικής, όπως είναι η Υγεία, η Πρόνοια, το Φάρμακο εξαιτίας της εμπορευματοποίησής τους.

► Σε όλους εκείνους που αντιμετώπισαν για μια ακόμη χρονιά τις συνέπειες της απουσίας μέτρων πρόληψης από τις φωτιές και όλες τις φυσικές καταστροφές, αφού αυτά λογίζονται ως «κόστος», χωρίς όφελος για το κεφάλαιο και το κράτος του.

Απευθυνόμαστε και σε όλους τους ανθρώπους στη χώρα μας που αγωνιούν για τους κινδύνους και τις εξελίξεις στα μέτωπα του ιμπεριαλιστικού πολέμου, στην Ουκρανία, σε ολόκληρο τον κόσμο και κυρίως στη γειτονιά μας, με την ενεργό συμμετοχή και εμπλοκή σε αυτά της ελληνικής κυβέρνησης και μάλιστα σε ρόλο «σημαιοφόρου» των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ για

τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης. Απευθυνόμαστε σε όσους δεν το σηκώνει η καρδιά τους να συνεχίζεται εδώ και ένα χρόνο μια πραγματική γενοκτονία στη γειτονιά μας, αυτή που διεξάγει το κράτος του Ισραήλ, με τη στήριξη των ΗΠΑ και της ΕΕ, στην κατεχόμενη Παλαιστίνη και στον Λίβανο, για να προωθήσουν τα δικά τους σχέδια στη Μέση Ανατολή, την Ερυθρά Θάλασσα και την Ανατολική Μεσόγειο, σε αντιπαράθεση με αυτά της Κίνας, της Ρωσίας, του υπό διαμόρφωση ευρωασιατικού μπλοκ.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να συγκαλύψει τις πολιτικές ευθύνες της, τον ταξικό χαρακτήρα των πολιτικών της, να εξαπατήσει κυνικά και προκλητικά τον λαό για μια σειρά προβλήματα που τον βασανίζουν, προβάλλοντας «εξωγενείς παράγοντες», κάποια «φυσικά φαινόμενα», κάποια υποτιθέμενη «έλλειψη πόρων» και «τεχνικών δυνατοτήτων» ή δήθεν «περιορισμένες δημοσιονομικές δυνατότητες». Στη συγκάλυψη των κεφαλαιοκρατικών αντιλαϊκών επιλογών της η κυβέρνηση βοηθιέται και από τη σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Πλεύση Ελευθερίας κλπ.) που αποπροσανατολίζει προβάλλοντας ως αιτία αυτών των πολιτικών την έλλειψη διαχειριστικής ικανότητας της κυβέρνησης.

Η αλήθεια όμως δεν μπορεί να κρυφτεί:

► Όταν οι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο επιχειρήσεις πάνε για νέο ρεκόρ κερδοφορίας φέτος, μετά το περσινό των 10,5 δισ., ποιος μπορεί να μιλά για «έλλειψη πόρων»;

► Όταν επιτυγχάνονται θηριώδη υπερπλεονάσματα από τη λαϊκή φοροαφαίμαξη με βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ, όταν δαπανώνται τεράστια ποσά για στρατιωτικούς εξοπλισμούς για τις πολεμικές ανάγκες του ΝΑΤΟ, όταν η ελληνική κυβέρνηση πληρώνει μισό εκατομμύριο ευρώ την ημέρα για να στέλνει ελληνική φρεγάτα στις ΝΑΤΟικές περιπολίες στην Ερυθρά Θάλασσα, ποιος μπορεί να μιλάει για «περιορισμένες δημοσιονομικές δυνατότητες»;

Στην εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης, τα μεγάλα τεχνολογικά και επιστημονικά επιτεύγματα -κάτω από τον έλεγχο του κεφαλαίου των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων- αξιοποιούνται για την παραπέρα εκμετάλλευση και πολύμορφη «υποδούλωση» του εργαζόμενου ανθρώπου στις αξίες και τις ανάγκες του κεφαλαίου και όχι για τη μείωση του υποχρεωτικού εργασιμίου χρόνου, της βαριάς εργασίας, για την ευημερία του και την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών.

Το μεγάλο πρόβλημα που εδώ και χρόνια πασχίζουν να αντιμετωπίσουν οι κυβερνήσεις, τα επιτελεία του συστήματος, οι ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί είναι ακριβώς η τεράστια συσσώρευση πλούτου, η αφθονία κεφαλαίων, τα οποία όμως λιμνάζουν γιατί συχνά, περιοδικά περιορίζονται οι ικανοποιητικές, κερδοφόρες επενδυτικές διέξοδοι. Κάθε προσωρινό «φάρμακο» που βρίσκουν απέναντι σε αυτό το πρόβλημα τους δίνει μια μικρή ανάσα και μετά από λίγο αρχίζει να μη «λειτουργεί», όπως υπολόγιζαν, ή ακόμη και να δημιουργεί πολλαπλάσια προβλήματα.

Γι' αυτό βλέπουμε κυβερνήσεις, κεντρικές τράπεζες, υπερεθνικούς οργανισμούς να βολοδέρνουν από την περιοριστική στην επεκτατική δημοσιονομική πολιτική όταν λιγοστεύουν οι επενδύσεις και το αντίστροφο όταν εκτοξεύεται ο πληθωρισμός, με τους λαούς να πληρώνουν πάντα τον λογαριασμό.

Γι' αυτό από τη μία μιλάνε για τα οφέλη της εξωστρέφειας στην οικονομία και από την άλλη αναγκάζονται να παραδεχτούν τα προβλήματα που προκαλεί αυτή η εξωστρέφεια, με την αύξηση των τιμών, ακόμη και στα εγχώρια προϊόντα, με τον «υπερτουρισμό» και την εκτόξευση των τιμών στα ενοίκια, την ανεπάρκεια υποδομών και υπηρεσιών, την περιοδική ανεπάρκεια πόρων, όπως στην ύδρευση, την άρδευση κλπ.

Γι' αυτό βλέπουμε ακόμη και «πρωταθλήτριες» καπιταλιστικές οικονομίες να «αγκομαχούν» και να αναζητούν διέξοδο ακόμη και στην πολεμική οικονομία για αναθέρμανση των επενδύσεων, όπως στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Συνολικά, όποιο μεγάλο και μικρό πρόβλημα της εποχής και αν εξετάσουμε, θα δούμε ότι από πίσω βρίσκεται το κυνήγι του καπιταλιστικού κέρδους που κινεί τα πάντα σε αυτό το σύστημα, το κριτήριο κόστους - οφέλους που διατρέχει τις κατευθύνσεις της ΕΕ.

Οι κυβερνήσεις και τα αστικά κόμματα κάθε απόχρωσης, οι πολιτικές τους επιλογές εξαπατούν τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους συνταξιούχους, λέγοντάς τους ότι η ατομική ευημερία και η «μείωση των ανισοτήτων» μπορούν να ικανοποιηθούν σε μια οικονομία που έχει ως κίνητρο το κυνήγι του κέρδους. Το ίδιο παραπλανητική είναι και η πολιτική που υπόσχεται καλύτερες μέρες για τους εργαζόμενους σε «συνεργασία» με τους καπιταλιστές.

Κρύβονται τα ίδια τα αδιέξοδα ενός γερασμένου συστήματος που γίνεται όλο και πιο αντιδραστικό και επιθετικό, που επιδιώκει να καταργεί δικαιώματα δεκαετιών, να εμπορευματοποιεί κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής για να κερδίζει κάποιες «ανάσες» κερδοφορίας, που οδηγεί τους λαούς μέχρι και στην αιματοχυσία, όταν δεν μπορεί πια να λύσει με διαφορετικό τρόπο τους ανταγωνισμούς και τις αντιφάσεις του.

Το μεγάλο πρόβλημα της εποχής μας έχει πολύ πιο βαθιές αιτίες και δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο από μια κυβερνητική διαχειριστική ανικανότητα, από τη διαφθορά ορισμένων κρατικών παραγόντων ή από κάποιες «νεοφιλελεύθερες ιδεοληψίες», όπως λένε τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης. Γιατί δεν έχει βρεθεί άραγε τόσα χρόνια ένας ικανός, αδιάφθορος και ανοιχτόμυαλος διαχειριστής να τα κάνει αλλιώς; Πολλοί τέτοιοι επίδοξοι «σωτήρες» εμφανίστηκαν, εφαρμόζοντας «λύσεις» εντός των τειχών του συστήματος, με τραγική όμως κατάληξη για τον λαό.

Τις βαθύτερες αιτίες του σάπιου και γερασμένου καπιταλιστικού συστήματος θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν όσοι και όσες από τις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις αναρωτιούνται «τι πρέπει να γίνει», ιδιαίτερα άνθρωποι που αισθάνονται προοδευτικοί, αριστεροί, που βλέπουν τον εκφυλισμό στα κόμματα της σοσιαλδημοκρατίας, ειδικά στον ΣΥΡΙΖΑ, όσοι και όσες κατανοούν ότι αυτά τα κόμματα δεν έχουν σχέση με ό,τι έχει μάθει ο λαός μας να ονομάζει «αριστερό», ενώ αγανακτούν με τις ίντριγκες, τα πισώπλατα μαχαιρώματα, τους τσακωμούς των δελφίνων και τις καριέρες του κάθε αριβίστα.

Αυτή είναι, όμως, η φυσιολογική και αναμενόμενη κατάληξη της ιστορικής σοσιαλδημοκρατικής διαδρομής που σαν σημείο αφητηρίας της στις αρχές του 20ού αιώνα είχε τη συνθηκολόγηση απέναντι στο σύστημα στο όνομα της φιλολαϊκής μεταρρύθμισής του, την απεμπόληση του στόχου της ανατροπής του, την «άρση της εμπιστοσύνης» στη δύναμη που έχει ο λαός να πάρει τη ζωή του στα χέρια του και να την αλλάξει με στόχο την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών του. Είναι η κατάληξη κάθε διαδρομής όσων δήλωσαν και όσων δηλώνουν «διαθέσιμοι» για τη βρώμικη δουλειά του συστήματος όταν αυτό περνάει δυσκολίες, όταν οι επί δεκαετίες διαχειριστές του δεν μπορούν πια να ξεγελούν και να περνούν τα μέτρα που τσακίζουν τον λαό με την εκλογική συναίνεσή του. Αυτό φανερώνει η όλη πορεία του σοσιαλδημοκρατικού ΠΑΣΟΚ, αλλά και πιο πρόσφατα ιστορικά του ΣΥΡΙΖΑ, που αρχικά εμφανίστηκε ως «ανανεωτική αριστερά».

Τα αδιέξοδα του συστήματος σήμερα μεταφράζονται και σε πολιτικά αδιέξοδα, αφού η πλήρης ταύτιση όλων των αστικών κομμάτων στις βασικές επιλογές της άρχουσας τάξης δεν τους επιτρέπει να διαφοροποιούνται και να δημαγωγούν με πειστικό τρόπο, εύκολα να εγκλωβίζουν εναλλάξ τη λαϊκή δυσαρέσκεια με τον τρόπο που το έκαναν παλιότερα. Κάθε καινούργιο «χαρτί» που εμφανίζεται, «καίγεται» πολύ πιο γρήγορα, αν δεν είναι από την αρχή καμένο...

Αποδεικνύεται η χρεοκοπία του ψευδοδιλήμματος «πρόοδος ή συντήρηση» ανάμεσα σε πολιτικές δυνάμεις που έχουν στρατηγική ταύτιση.

Αντίστοιχα αδιέξοδα βλέπουμε και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, όπως στη Γαλλία, όπου το περιβόητο «Νέο Λαϊκό Μέτωπο» της σοσιαλδημοκρατίας έδωσε το φιλί της ζωής στον στριμωγμένο Μακρόν στηρίζοντας τους υποψηφίους του. Έτσι ξέπλυνε όλη την αντιλαϊκή πολιτική του δήθεν για να «φράξει τον δρόμο στη Λεπέν», ενώ τώρα κλαίγονται που ο Μακρόν διόρισε πρωθυπουργό που έχει τη συναίνεση της Λεπέν.

Τα ίδια και στη Γερμανία, όπου η ομοσπονδιακή σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση και οι αντίστοιχες κρατιδιακές, με τη συμμετοχή μάλιστα και της συστημικής «Αριστεράς», με την πολιτική τους και ιδιαίτερα με τη στήριξη της πολεμικής εμπλοκής στην Ουκρανία, έχουν ανοίξει διάπλατα τον δρόμο για να ενισχύονται αντιδραστικές δυνάμεις που μπορούν να δημαγωγούν και να χειραγωγούν τη δίκαιη λαϊκή δυσαρέσκεια. Δεν έχουν, μάλιστα, κανένα πρόβλημα να υιοθετούν την ατζέντα της λεγόμενης ακροδεξιάς στο Μεταναστευτικό, αφού αυτή άλλωστε είναι η κατασταλτική ατζέντα της ίδιας της ΕΕ, που ανοίγει τη στρόφιγγα όποτε χρειάζεται φθηνό εργατικό δυναμικό και την κλείνει όταν μια νέα οικονομική κρίση βρίσκεται προ των πυλών.

Τα παραπάνω ανησυχούν έντονα τα επιτελεία του συστήματος και δεν το κρύβουν. Γι' αυτό μιλούν για την «ανισορροπία του πολιτικού συστήματος» και την «έλλειψη αντιπολίτευσης», που καμία σχέση δεν έχει βέβαια με την εργατική - λαϊκή αντιπολίτευση.

Το σύστημα πάντα ενδιαφέρεται να υπάρχουν τουλάχιστον δύο ισχυροί αστικοί πόλοι, ώστε ο ένας να κυβερνά και ο άλλος να απορροφά και να ενσωματώνει τη λαϊκή δυσαρέσκεια

που προκαλεί η αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική, να χρησιμεύει ως εναλλακτική κυβερνητική επιλογή για το σύστημα όταν η υπάρχουσα κυβέρνηση δεν μπορεί πια να παίζει αποτελεσματικά τον ρόλο της.

Αναζητούν έναν μονοκομματικό ή και με συνεργασία κομμάτων πόλο που να είναι διαθέσιμος να παράσχει συναίνεση και πολιτική νομιμοποίηση σε κυβερνητικές αποφάσεις που συνεπάγονται μεγάλο πολιτικό κόστος, είναι όμως απαραίτητες για το σύστημα. Το είδαμε αυτό κατά κόρον την περίοδο της προηγούμενης καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων και δεν αποκλείεται να το ξαναδούμε άμεσα, στο ενδεχόμενο μιας νέας κρίσης, μιας πιο γενικευμένης πολεμικής εμπλοκής ή μιας επαισχυντής διευθέτησης στα Ελληνοτουρκικά και το Κυπριακό.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, τα άλλα κόμματα του συστήματος, ούτε θέλουν ούτε μπορούν να δώσουν διέξοδο σε αυτά τα αδιέξοδα, να δώσουν λύσεις στα λαϊκά προβλήματα.

Το τελευταίο διάστημα, με αφορμή την εκφυλιστική κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ και τη νέα περιδίνηση του ΠΑΣΟΚ, ακούγεται συχνά ότι «η κυβέρνηση παίζει χωρίς αντίπαλο». Η πραγματικότητα είναι ότι η κυβέρνηση έχει αντίπαλο, όσο κι αν προσπαθούν να τον κρύψουν τα αστικά ΜΜΕ:

► Είναι οι εργαζόμενοι που αγωνίζονται σε μια σειρά κλάδους και χώρους δουλειάς για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις στους μισθούς, για μείωση του εργάσιμου χρόνου, για σταθερή δουλειά με ανθρώπινα ωράρια και μέτρα ασφάλειας, που αγωνίζονται ενάντια στην ακρίβεια, για να μην απαξιώνονται παραγωγικές δυνάμεις θύματα των καπιταλιστικών ανταγωνισμών και του καπιταλιστικού κέρδους (π.χ. ΛΑΡΚΟ), που παλεύουν για την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων απέναντι στην εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία.

► Είναι οι βιοπαλαιστές αγρότες που βγήκαν στα μπλόκα παλεύοντας ενάντια στην προσπάθεια συγκέντρωσης της γης σε λίγα χέρια, για τιμές που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής.

► Είναι οι αυτοαπασχολούμενοι που αγωνίζονται για την επιβίωσή τους από τον ανταγωνισμό τους με τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους, ενάντια στην υπερφορολόγηση, τα χρέη και τα λουκέτα.

► Είναι οι εργαζόμενοι και οι νέοι που αγωνίζονται ενάντια στην εμπλοκή της χώρας στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, στα σχέδια των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ, που καταδικάζουν το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, που εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον λαό της Παλαιστίνης στον αγώνα του για τη δική του πατρίδα.

► Είναι τα θύματα των «φυσικών καταστροφών» και κυρίως της κρατικής επιλεκτικής «ανικανότητας» που ανέδειξαν το σύνθημα «τα κέρδη τους ή οι ζωές μας». Είναι όλοι όσοι πήραν μέρος στις μεγάλες κινητοποιήσεις για να αποκαλυφθεί η πραγματική αιτία για το έγκλημα στα Τέμπη, να μη συγκαλυφθούν οι ευθύνες κυβερνήσεων και της πολιτικής της ΕΕ για την απελευθέρωση των Μεταφορών.

► Είναι οι γιατροί και νοσηλευτές που υποδέχονται τον υπουργό Υγείας σε κάθε νοσοκομείο που επισκέπτεται και του χαλάνε τις φιέστες, που παλεύουν για δημόσια και δωρεάν Υγεία.

► Είναι τα σωματεία, οι φορείς, οι γειτονιές που ξεσηκώνονται στο πόδι και διώχνουν τα «κοράκια», αποτρέποντας πλειστηριασμούς και εξώσεις φτωχών οικογενειών.

► Είναι οι εκπαιδευτικοί, οι γονείς και οι μαθητές που αντιπαλεύουν τις συγχωνεύσεις τμημάτων, που διεκδικούν κάλυψη όλων των κενών στα σχολεία που άνοιξαν προχθές. Είναι οι φοιτητές που έχουν απονομιμοποιήσει και εμποδίσει τα σχέδια της κυβέρνησης για τα ιδιωτικά Πανεπιστήμια, για την πανεπιστημιακή αστυνομία και άλλα.

► Είναι οι συνταξιούχοι που απαιτούν ανθρώπινες συντάξεις, επαναφορά της 13ης και 14ης σύνταξης, δωρεάν φάρμακα και υπηρεσίες Υγείας.

► Είναι όλοι όσοι διεκδικούν μια καλύτερη ζωή, με υψηλό Πολιτισμό, Αθλητισμό, ελεύθερο χρόνο, μακριά από ναρκωτικά και κάθε είδους εξαρτήσεις.

Αυτοί είναι που έχουν στριμώξει μέχρι σήμερα την κυβέρνηση, που με την αμέριστη συμβολή του ΚΚΕ βάζουν εμπόδια στην υλοποίηση της αντιλαϊκής πολιτικής της, που την υποχρέωσαν και σε ορισμένες υποχωρήσεις, οδήγησαν σε κάποιες κατακτήσεις, που караδοκει με την πρώτη ευκαιρία να τις πάρει πίσω.

Η κυβέρνηση και η αστική τάξη έχουν στρατηγικό αντίπαλο σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις αυτούς τους αγώνες, κάνει τα πάντα για να δυναμώσουν και να μαζικοποιηθούν περισσότερο, να δυναμώσει ο αντικαπιταλιστικός και αντιμονοπωλιακός προσανατολισμός τους, να βάλουν στο στόχαστρο πιο αποφασιστικά την πολιτική και τελικά την εξουσία που θυσιάζει τις ανάγκες των εργαζομένων για τα καπιταλιστικά κέρδη των λίγων. Το ΚΚΕ δίνει τη μάχη για να συγκροτηθεί ένα τέτοιο μεγάλο πανελλαδικό κίνημα που θα εκφράζει τη συμμαχία των εργαζομένων, των αυτοαπασχολουμένων και αγροτών, ριζωμένο σε κάθε χώρο δουλειάς, στις γειτονιές, στα χωριά και τις πόλεις. Για να αλλάξουν οι συσχετισμοί στην κατεύθυνση της ανατροπής του συστήματος. Το ΚΚΕ φωτίζει τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο για τον λαό, αυτή του σοσιαλισμού.

Η ελπίδα για τον λαό δεν βρίσκεται ούτε στην αναμόρφωση της αμαρτωλής σοσιαλδημοκρατίας, ούτε στα διάφορα ακροδεξιά μορφώματα (όπως η Ελληνική Λύση του Βελόπουλου και άλλα), που πέρα από λαϊκίστικα σόου στη Βουλή δεν τα βλέπει ποτέ κανείς δίπλα του, στην πραγματική ζωή, στους αγώνες και τις διεκδικήσεις, ενώ, παρά τη δημαγωγία τους, είναι κόμματα του συστήματος. Έχουν στηρίξει και αυτά, με χέρια και πόδια, την αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων, με την προηγούμενη συμμετοχή των αρχηγών τους στα βασικά αστικά κόμματα ή με την ψήφο τους στη Βουλή και την Ευρωβουλή.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα λόγο να κάνουν δικές τους τις αγωνίες του συστήματος για σταθερή και ανεμπόδιστη εφαρμογή της κυρίαρχης πολιτικής με σιωπητήριο στην ταξική πάλη. Αντίθετα, έχουν κάθε λόγο να το στριμώχνουν ακόμα περισσότερο, για να βελτιώνουν τη δική τους θέση, για να γίνουν οι «ρωγμές» του συστήματος μεγάλα «ρήγματα» μέχρι τη συνολική ανατροπή.

Η ελπίδα βρίσκεται στην ενίσχυση του ρεύματος αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής, των κατευθύνσεων της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, του ίδιου του στόχου της καπιταλιστικής κερδοφορίας, των αντιλαϊκών νόμων, συνολικά αυτού του εχθρικού, σάπιου και διεφθαρμένου κράτους του κεφαλαίου. Βρίσκεται στη συμπόρευση με το ΚΚΕ σε όλες τις μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Το ΚΚΕ παλεύει για μια νέα σοσιαλιστική Ελλάδα που θα διαμορφώνει τις σχέσεις της στα Βαλκάνια, τη Μεσόγειο, την Ευρώπη με κριτήριο το αμοιβαίο όφελος των λαών, την αλληλεγγύη και όχι τους ανταγωνισμούς, τις σφαίρες επιρροής, το «διαίρει και βασίλευε» των καπιταλιστών, των κρατών και των συμμαχιών τους. Ο αρνητικός συσχετισμός μπορεί και πρέπει να αλλάξει. Τα πράγματα δεν μένουν στατικά, οι λαοί αφυπνίζονται, μπορούν να δείξουν τη δύναμή τους.

Μόνο έτσι θα εκλείψει το μεγάλο χάσμα -που συνεχώς διευρύνεται και βαθαίνει- ανάμεσα στα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας και τις δυνατότητες που παρέχουν για τη συνολική βελτίωση της ζωής των ανθρώπων τον 21ο αιώνα. Γιατί σήμερα η αξιοποίησή τους υπό το καθεστώς της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας οδηγεί σε διεύρυνση των ανισοτήτων, στην επιδείνωση της σχετικής και απόλυτης φτώχειας, γίνονται όργανα έντασης της εκμετάλλευσης και υπερεντατικοποίησης της εργασίας.

Το ΚΚΕ έχει συναίσθηση των ευθυνών του. Μαζί με τον λαό, και θέλει και μπορεί να το πάει «μέχρι τέλους»: Μέχρι την επαναστατική ανατροπή του εκμεταλλευτικού, καπιταλιστικού συστήματος, την εγκαθίδρυση μιας πραγματικής εργατικής - λαϊκής εξουσίας και διακυβέρνησης, που θα ηγηθεί στην οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας στην Ελλάδα, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Το ΚΚΕ δεν έχει δεσμεύσεις από το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς. Δεν τρέφει ούτε καλλιεργεί αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει πραγματική λαϊκή ευημερία στο πλαίσιο του σημερινού βάρβαρου συστήματος, του παρωχημένου και διεφθαρμένου κράτους. Δεν τρέχει να επιδιορθώσει τις ρωγμές του συστήματος.

Παλεύει για να μπαίνει όλο και πιο αποφασιστικά στο στόχαστρο ο πραγματικός αντίπαλος, η αστική τάξη και η εξουσία της, να αμφισβητείται σήμερα η στρατηγική της και οι στόχοι της στους οποίους ομονοούν όλοι οι άλλοι. Γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι σήμερα, έστω και για την πιο μικρή κατάκτηση, πρέπει να αμφισβητηθεί στην πράξη αυτή η στρατηγική. Για να κερδίσει το παραμικρό ο λαός, πρέπει να το χάσει το κεφάλαιο.

Το ΚΚΕ έχει εμπιστοσύνη στην αστείρευτη δύναμη του εργατικού - λαϊκού αγώνα, στη δύναμη που έχει ο οργανωμένος λαός να φέρει τα πάνω - κάτω. Γι' αυτό τα μέλη και οι φίλοι

του ΚΚΕ είναι μπροστάρηδες σε κάθε αγώνα του λαού μας, ενώ όλα τα αστικά και οππορτουνιστικά κόμματα ούτε μπορούν ούτε πολύ περισσότερο θέλουν τον λαό πραγματικά στο προσκήνιο.

Με ένα κίνημα πανελλαδικά συντονισμένο, με το ΚΚΕ μπροστά, δυναμώνουμε την πραγματική εργατική - λαϊκή αντιπολίτευση στην κυρίαρχη πολιτική, ενισχύουμε την αμφισβήτησή της, την αμφισβήτηση του σημερινού κράτους.

Εκεί βρίσκεται η πραγματική ελπίδα για τον λαό!

Οκτώβρης 2024

Η Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ